

cerede. Dem kratter vi ind, og så bruger vi dem på ting, som vi synes er fornuftige. Men alle forslag er kærkomne. Vi har som sagt knap 25 mia. kr. at gøre godt med, så hr. Mogens Nørgård Pedersen er velkommen til at stille nogle forslag, og så må vi se på, om vi kan blive enige om, at det er det, pengene skal bruges til.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Det er fru Pernille Rosenkrantz-Theils bemærkning om udviklingsbistanden, der kalder mig frem, for jeg synes, det er en interessant debat.

Ingen skal være i tvivl om, at i Det Konservative Folkeparti lægger vi megen vægt på, at Danmark skal være blandt de førende lande i verden, når det gælder om at bidrage til at udvikle den tredje verden. Det vil skabe mere stabilitet og større sikkerhed i verden, og som et af verdens rigeste lande har vi også en moralsk forpligtelse til at sørge for, at der sker en udvikling i den tredje verden.

Fru Pernille Rosenkrantz-Theil siger, at hvis Enhedslisten havde 90 mandater – det varer nok et par valg, før man når helt derop, men hvis man havde det – ville grænsen ikke engang blive sat ved 1,5 pct., for som fru Pernille Rosenkrantz-Theil egentlig meget rigtigt siger: Selv om vi kommer derop, vil vi jo ikke kunne løse alle verdens problemer. Jeg vil bare spørge fru Pernille Rosenkrantz-Theil: Hvor går grænsen så? Hvor højt skal vi op, før man mener, at vi er nået frem til at kunne løse alle verdens problemer?

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg sagde det sådan set blot for at antyde, at grænsen er nået den dag, hvor vi har skabt lighed i verden, og jeg tror sådan set, hr. Lars Barfoed godt ved, at vi er ret langt derfra endnu.

Det er et ret langt stræk, der skal til. Men det er altså der, grænsen går, og i det øjeblik, vi har skabt lighed, er der jo ikke længere nogen grund til at tage penge fra nogen. Men indtil da er det altså sådan, at Enhedslisten vil arbejde henimod en situation, hvor der ikke er ulighed.

Hvis vi tog samfundskagen – det er selvfølgelig rent teoretisk, for man kan ikke bare dele samfundskagen ud i morgen, men hvis vi gjorde det, bare for at give en idé om, hvor mange ressourcer der er i verden i dag – og delte den ligeledes mellem alle mennesker, ville alle mennesker på denne jordklode have en levestandard, der

svarer til vores gennemsnitlige levestandard i 1950'erne. Når vi sidder og ser Krøniken, er det altså ikke Palle From og heller ikke den rige familie, men et sted midt imellem.

Men i en situation, hvor verden besidder så mange ressourcer, lever 2 milliarder mennesker for under 2 dollar om dagen. Det er en situation, der er komplet uacceptabel, og derfor vil jeg ikke sætte et loft over bistanden.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Nu ved jeg jo ikke, om fru Pernille Rosenkrantz-Theils ambitioner rækker til, at Enhedslisten ikke bare skal have 90 mandater og dermed flertal i Danmark, men sådan set også skal have det i alle andre lande i den vestlige verden, altså den rige verden.

Forholdet er vel det, at uanset hvor mange flere midler vi bruger på udviklingsbistand, om det så var 100 pct., ville et lille land som Danmark – selv om vi er et af verdens rigeste lande – umuligt kunne løse alle verdens problemer med de ressourcer, vi nu engang har. Må der derfor ikke et eller andet sted være en grænse for, hvad vi skal betale, når vi i forvejen er et af de lande i verden, der betaler aller mest? Og skulle vi ikke i højere grad prøve at få de andre lande til at nå op på vores niveau? Det ville dog være langt mere effektivt, for mange af de lande har jo betydeligt større økonomier, end vi har, så er det i virkeligheden ikke en lidt naiv politik at sige, at der er ingen grænser for, hvor meget vi vil bruge på udviklingsbistand?

Kl. 15.50

Men samtidig skal jeg understrege, at i Det Konservative Folkeparti mener vi, det er vigtigt, at vi er blandt dem i verden, der bruger mest, for så kan vi bedre argumentere for, at andre skal bruge mere.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Det Konservative Folkeparti har jo været med til at skære i ulandsbistanden, så det virker altså fuldstændig grotesk. Tingene står ikke i modsætning til hinanden, der er ikke noget modsætningsforhold imellem, at man bruger kræfter på at arbejde for, at andre lande kommer med på vognen, og selv giver mere i ulandsbistand.

Jeg mener altså, det er topmålet af hykleri, når hr. Lars Barfoed og regeringen i øvrigt taler med så store ord om, hvilke globalt ansvar vi skal tage, og at vi søreme skal medvirke til at af-